

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 774/2019
23.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Радукин, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Лисје“ Нови Сад, чији је пуномоћник Синиша Новковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1716/2017 од 17.10.2018. године, у седници одржаној 23.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1716/2017 од 17.10.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1716/2017 од 17.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 864/2016 од 01.02.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен захтев тужиље. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати: 70.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и 100.000,00 динара на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом од 01.02.2017. године, као дана пресуђења, до исплате, као и да јој накнади трошкове поступка у износу од 94.000,00 динара. Ставом трећим изреке, преко досуђених 70.000,00 динара до тражених 150.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и преко досуђених 100.000,00 динара до тражених 150.000,00 динара на име претрпљеног страха захтев је одбијен, као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1716/2017 од 17.10.2018. године, ставом првим изреке жалба туженог је усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што је одбијен захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати: 70.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и 100.000,00 динара на име претрпљеног страха, са законском затезном каматом од 01.02.2017. године, као дана пресуђења до исплате, као и да јој накнади трошкове поступка у укупном износу од 94.000,00 динара и обавезана је тужиља да туженом на

име трошкова поступка плати 27.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом на име трошкова жалбеног поступка плати 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете, коју је тужила претрпела услед пада у свеже ископану раку на ... гробљу у .... Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиле не произлази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, као и да не постоји ни потреба новог тумачења права, ни неуједначена судска пракса, па имајући ово у виду, као и да се у овом случају ради о парници ради накнаде нематеријалне штете, у којој одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 03.02.2016. године, а вредност предмета спора је 300.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у овом случају ради о спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је ревизија тужиле недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са напред наведеним, на основу члана 403. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић